Ч 286. Пятниця 3 січня 1908 (21 грудня 1907). Рік XVII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Новорічні принятя. — Справа язикова в Чехії. — З Росиї. — Положене в Персиї. — Справа марокканьска.

Є. Вел. Цісар приняв вчера перед полуднем новорічні желаня Архікнязів, Франца Фердинанда, Кароля Франц Йосифа, Фердинанда Кароля, Франц Сальватора, Фридриха, Евгенія і Райнера. О 11 год. перед полуднем складали Монарсї новорічні желаня високі достойники двірскі і ад'ютанти а по полудни приняв Цісар на спецкальній авдиенциї кн. Леопольда Августа саско-кобурґско-ґотайского.

На вчерашнім принятю у угорского президента міністрів др. Векерле відповідаючи на промову посла Сіті, представив трудне положене правительства в минувшім році і сказав, що головною єго задачею було оперти відносини господарскі на певній основі. Длятого угода з Угорщиною була конечна. Щоби однак можна господарку краю довести до високого уровеня, мусить нарід задержати свободу рішати о собі. Дальше представив міністер справи, які ждуть парлямент а то: реформа податкова, справа податків консумцийних, реформа реґуляміну палати і реформа виборча. При тих реформах рішаючим буде взгляд на то, щоби держава була скріплена і народний єї характер забезпечений. — На принятю у міністра Кошута сказав сей у відповіди на промову п. Ґолльо, що партия независимости перебула славно пробу сили, з котрої вийшла скріплена морально. Стало ся то підчас переговорів угодових з Австриєю. Міністер сподіває ся, що так буде й в будучности.

З нагоди Нового Року вислав австрийский міністер справ заграничних бар. Еренталь до італіяньского міністра справ заграничних Тіттоні'го ґратуляцию, в котрій висказав надію, щоби також і слідуючий рік причинив ся до скріпленя дружних і повних довіря відносин межи обома державами. Міністер Тіттоні відповів депешою, в котрій подякував за желаня і увірив, що також і в будучности змаганя єго будуть стреміти до скріпленя дружних і повних довіря відносин межи обома краями.

„Slavische Korresp." доносить, що вже перед двома роками потворили ся були в молодоческом клюбі Ради державної і в екзекутивнім комітеті молодочеської партиї комітети язикові, котрих задачею було фактичне розслідженє справи язикової. По обнятю правліня кабінетом бар. Бека з почину Президента міністрів утворив ся в самім кабінеті комітет виконавчий, до котрого належали міністри Пацак і Праде. Зібраний повисшими комітетами материял уложено в форму мемориялів, котрі міністер Пацак вручив бар. Бекови. Тих мемориялів єсть 7, а виготовили їх др. Пантучек, др. Герольд, проф. Челяковский, др. Пацак і проф. Ціпера.

З Петербурга доносять: Позаяк бувших послів до Думи засуджено не на тюрму лиш на вязницю, позбавлені суть они права виборчого. Буде внесений відклик. Численна публика в сали судовій по оголошеню вироку зробила засудженим велику овацию — подано їм цьвіти і галузки лаврові. Муромцева принято окликами „Гурра!" і обкинено цьвітами. Суд увільнив лиш селян Ахданова і Дяченка — Недавно тому засуджено на смерть 9 курляндских революціоністів. З тих на приказ Миллера-Закомельского страчено сімох в Міттаві.

Перский ґенеральний консуль в Тифлісї одержав з Тегерану від перского міністра справ заграничних урядову депешу датовану з 29 грудня, в котрій сказано, що непорозуміне, яке настало було межи правительством а народом, зовсім вже усунено. Межи шахом а парляментом настала повна згода. Шах і всї міністри присягли торжественно на коран, що будуть шанувати всї конституцийні закони Персиї. Спокій і порядок заведено знову.

МОРЯЦКІ НЕБИЛИЦЇ.

(З німецкого — І. Біндера).

1. Люлька керманича.

Моряк, звістно, любить курити люльку і ніколи не бреше. — Отсе треба було конче сказати для поясненя слідуючої історії.

Наше судно, пишна барка, стояло в пристани в Сінґапоре. Одного вечера зайшов я до комнати мого приятеля Ґергарда, котрий був керманичем і мав в позадній части корабля простору кабіну, котрої ми всї єму завидували. Він длятого привик був приймати у себе гостий, тим більше, що то був згідливий чоловік а крім того бувалий в сьвітї і длятого міг богато розповідати.

Коли я увійшов до комнати, не хотів своїм очам вірити. Делїкатний синявий дим з папіросів наповнив був, бачите, цілїсеньку комнату мов би густою мракою. Подумайте собі Ґергарда, котрий мав завсїгди в зубах свою коротеньку люльку, з папіросами— того Ґергарда, правдивого моряка, без люльки й не можна було собі подумати!

Я спитав єго зараз, яка причина тій незвичайно дивній обставині а він відповів на то зовсїм спокійно, що місяць тому назад в пристані в Кольомбо впала єму люлька до води. На то сказав я єму: То ти, видко, зносиш легко своє нещастє!

— Легко, не легко, мій любий; я би може й дуже жалував, як би не то, що знаю, що знайду свою люльку знову. Я знаю то напевно, що одного дня хтось менї мою люльку принесе.

При сих словах пересунув ся по єго лици лагідний усьміх так, що в сїй хвили можна було єго лице назвати навіть хорошим. Хто Ґергарда знав, той зрозуміє, що то було щось незвичайного і мусїло впасти в очи.

— Бо то видиш — почав він розповідати лагідним голосом, в котрім пробивала ся йби легонька згадка — тоту люльку купив я собі десять літ тому назад в Гамбурзї. Она неконче красно була вигнута та й не мала ніякої окраси; але ти знаєш, що я люблю все просте. І якраз через тоту простоту припала менї тота люлька так дуже до серця. Вже чотирнайцять днів опісля згубив я єї перший раз. Я оголосив тоту згубу в трох ґазетах. Не помогло нічого. Я питав кождого чоловіка, з котрим лиш стрітив ся, чи не видів де моєї люльки. Остаточно зачали говорити, що з розуму зійшов. Я придивляв ся кождому чоловікови, що курив люльку, в надії, що побачу в єго зубах мою дорогоцінність. Але все надармо.

А таки я дістав єї знову.

Якийсь старий корабельник, котрого корабель стояв побіч нашого, зайшов до мене. Він чув про мою шкоду і приніс менї люльку назад. Я таки аж поцїлував єго, дав єму більшу суму гроший, та й обіцяв, що не забуду про него й в завіщаню. Він тронутий подякував і сказав ще менї, що знайшов люльку у великім хлїбі, в котрий через неосторожність впала і в нім упекла ся. Єму то, казав, дуже дивним видало ся.

В кілька недїль опісля поїхав наш корабель до Італії. А що ми везли набір до Неаполя, то й тїшили ся, як понятно, на се місто. Ти преці знаєш Неаполь. — Ну, то й не потребую описувати всяких подрібностий. — Розуміє ся, що ми тодї полїзли на Везувій. Я нахилив ся над беріг кратеру, щоби лїпше заглянути до середини — аж ось нараз, ти не можеш навіть подумати собі мого страху, моя люлька, моя красна люба люлька, впала у пропасть! Тепер, очевидно, стратив я всяку надію.

Я купив собі сотку папіросів і хотів ними справити поминки по своїй люльцї, бо иншої не міг я взяти до губ. На другий день перепудив нас страшенний гук. Нашим кораблем зачало кидати, як колиб настав вже судний день. Довкола зробило ся темно і чути було, як горіла сїрка і ґумалястика. По страшних хвилях непевности зрозуміли ми що стало ся: то Везувий зачав так вибухати.

Гуки і громи притихли трохи, воздух став сьвіжійший і яснійший і ми пішли на беріг подивити ся на шкоду. Розтоплена лява знищила була в короткім часї три села. В полудне було вже все так спокійно, що ми відважили ся полїзти на злощасну гору. Я поліз також на гору по застиглій тимчасом ляві. Нараз посовгнув ся я і зачав сунути ся зі страшенною скоростию в долину. Я вже видів свою смерть перед очима, бо що хвиля сунув ся я близше до стрімкої пропасти — такої пропасти, що була що найменше триста стіп глу-

З Мадриду доносять: Правительство іспаньске оголосило слідуюче повідомлене: Заступники Франциї і Ішпанії подали державам, котрі підписали договір в Альґесірас, ноту, котра уповажнює султана повірити обом правительствам згаданих держав на основі артикулів 24, 25, 80 і 91 договору в Альґесірас нагляд над пачкарством оружия і муниції до Марокка. Нота вичислює поодинокі постанови тих артикулів. Се розпорядженє, обовязуюче один рік, має зараз стати правосильним.

Новинки.

Львів, дня 2-го січня 1908.

— **Іменованя.** П. Мінїстер справедливости іменував ведучого книги ґрунтові в Перемишли, Волод. Бартошиньского директором книг ґрунтових, старш. начальників канцел. суд. Йос. Войтовича в Бережанах і Йос. Юркевича в Сучаві директорами канцелярий тамже.

— **Дрібні вісти.** Поправчі іспити зрілости в реченци зимовім 1908 р. відбудуть ся дня 28 січня 1908. — Школа музична п. Марії Велещукової одержала від Намістництва назву „Львівский лицей музичний“. — Арештовано зарібника Мих. Ситаря, котрий до спілки з Вас. Паліґою вкрали 60 кільо цукру на шкоду фірми „Ляман і Ска“. — Музикови Ісаеви, котрий давав концерт в Петербурзї, вкрав хтось скрипку Страдіваріюса оцїнену на 60.000 франків. — В Бельфонтен в Сполучених Державах впав в ночи з дня 25 на 26 грудня м. р. метеорит незвичайної величини і вдаривши в деревляний дім пробив его наскрізь і знищив зовсїм. Метеор зарив ся на 6 метрів глубоко в землю і знищив дім зовсїм. Притім погиб один чоловік, котрого вдарив розлупаний бальок. Метеор мав в обемі 9 пів метра. — В місци, де сходять ся ул. Зиґмунтівска і Мицкевича, знайдено новісеньке футро ще навіть не викінчене. — П. Матильда Розманн згубила на ул. Кароля Людвика брилянтовий ковток вартости 1000 К. — Арнольд Вайц, властитель складу мебль при ул. Кароля Людвика, закликав якогось хлопця з улиці літ 15 і післав его до фабрики зеркал, щоби там відобрав зеркало вартости 40 К. Хлопчище відобрав зеркало, але й щез з ним без слїду.

— **Практичний курс дозорців дренарских.** Виділ краєвий постановив отворити з днем 1 грудня 1908 р. при краєвім бюрі меліорацийнім у Львові новий 2-лїтний курс практичний дозорців дренарских. На курс той будуть приняті лиш такі кандидати, котрі в часї робочім від 1 цьвітня до кінця падолиста 1908 будуть занятї при дренованю як звичайні робітники, а при роботах покажуть не лиш пильність і охоту до роботи, але й набудуть вправи у виконуваню дренованя т. є. в копаню рівців дренових і закладаню дренів. Теоретична наука буде відбувати ся на тім курсї через 4 місяці зимові від 1 грудня до кінця марта. На той час 4-місячної науки теоретичної одержать ученики місячну стипендию в сумі 50 К, а при роботах в поли будуть побирати платню від властителів ґрунтів, у котрих будуть заняті при роботах меліорацийних. Кандидати повинні внести поданя до Виділу краевого найдальше до кінця лютого 1908.

— **Нещасливі пригоди.** Страшні дві пригоди стали ся одна по другій онагди на голоснім двірци у Львові. Першою жертвою став ся Антін Найверт пересувач ваґонів, котрий впав так нещасливо, що дістав ся під колеса ваґонів, котрі відтяли єму ліву ногу зовсїм, а праву страшно покалїчили. В другім случаю стрітило нещастє машиніста Йосифа Соболевского, котрий хотїв перейти через дві стоячі за собою ґрупи ваґонів. В хвили, коли ще держав ся лївою рукою пуфера, машина пересуваючи вози так сильно потрутила ними, що они роздушили єму руку так, що лиш кусні звисали з неї. Обох нещасливих відставлено до шпиталю.

— **В справі арештованя Юр. Костура** в Коломиї одержав „Kuryer Lwowski“ таку інформацию з Коломиї: По увязненю Адамского в Празї наспіла з Праги від дирекциї поліциї до коломийскої жандармериї телеграма з остереженем, що шайка вломників постановила в послідних днях грудня обрабувати касу якоїсь коломийскої інституциї фінансової, котра має 7 урядників, котрої директор мешкає в будинку урядовім і т. д. причім був доданий плян ситуацийний убікаций. В кілька днів пізнїйше зажадала праґска поліция увязненя Костура, покликуючись на попередну телєґраму, позаяк при переслуханю Адамского мало показати ся, що Костур подав єму плян ситуацийний і близші подрібности що до коломийскої каси ощадности. Обставину ту має потверджувати телеграма надана в Празї до Костура з подякою за ту інформацию. Ві второк рано о 5 год. удало ся остаточно по 2-дневних пошукуваних придержати его на двірци в хвили, коли висїдав з поїзду надходячого із Станиславова. Арештований має літ 27 і від кількох лїт належить до персоналу руского театру. До вини не почуває ся, бо інформацию що до каси ощадности, котра мєстить ся в тім самім будинку, де відбувають ся представленя театральні, вислав до Праги без злого наміру, не знаючи, чи люди, котрі его о то просили, суть злочинцями.

— **Репертуар руского театру в Коломиї.** Саля „Каси щадничої“. Початок о годині 7·30 вечером.

В пятницю, дня 3 с. м. „Жиди“, штука в 4 діях Чірікова.

В суботу дня 4 с. м. „Галька“ в 4 діях Монюшка. Гостинний виступ п. Фільомени Лопатиньскої, сьпівачки міского театру у Львові, в ролї Гальки.

В недїлю, дня 5 с. м. „Хата за селом“, образ з житя циганів зі сьпівами і танцями в 5 діях, перероблений після повісти І. О. Крашевского.

— **Нові марки почтові.** Як звістно, входять з днем 1. січня с. р. в курс нові марки листові. Позаяк печатанє тих марок по остаточнім затвердженю проектів могло розпочати ся аж з початком марта, та, як понятно, було технїчною неможливостию виробити таку скількість марок, щоби від 1. січня видавано виключно лиш нові марки. Всеж-таки число нових марок, які будуть розділені між уряди почтові і трафіки, виносить 30,000.000 штук. Длятого поки що будуть продавати ся крім нових ще й старі марки, аж доки весь запас не випродасть ся а уряди почтові одержали припорученє, особливо при більших замовленях видавати старі марки у відповіднім відношеню. В міру з'ужиткованя старих марок буде запотребоване покривати ся лиш новими марками, котрих фабрикация єсть вже в повнім ходї.

— **Із станиславівскої епархії.** Радниками еписк. консисториї з правом ношеня крилошаньских відзнак іменовані оо.: Володимир Озаркевич з Сільця, Стефан Крушельницкий з Назірної, Евген Ступницкий з Обертина і Александер Русин з Корнича. — О. Іван Войнаровский увільнений від сотрудництва в Новосїльци язловецкій. — Введені оо.: Іван Войнаровский яко завідатель в Сопові, Алексей Карпиньский яко сист. сотрудник в Космачи і Єроним Бариш з Угринова яко завідатель ex currendo в Ямници. — Титул стола дістав окінч. богослов Антін Наконечний. — Правительство назначило на один рік дотацию для прив. сотрудників в Паушівці і Парищи.

— **Траґедия пруского майора.** У всхідних Прусах єсть місто Алленштайн (Ольштин), мало що не так старе як Львів, бо его початки сягають аж поза 1353 р. Єсть то повітове місто, що має около 30.000 жителів а в котрім сходять ся зелїзниці з Берлина, Торуня, Інстербурґа, Королевця і Ейдкунен, а що се місто положене ще й недалеко границі, то має важне стратеґічне значінє і тому там стоїть залогою значна скількість войска. Именно стоять там два полки піхоти, полк польної артилериї, 10. полк драґонів і штаби 37. дивізиї та 37. бриґади кавалериї і 75. бриґади піхоти а крім того єсть ще там повітова команда краєвої оборони. Отже в тім містї знайдено другого дня Рідзвяних Сьвят убитого в своїй спальни майора Шенебека з 10. полку драґонів. Доходженя показали, що майор став ся жертвою якогось убийника, котрого в першій хвили годї було вислїдити, тим більше, що по всїй імовірности не було то убийство задля розбою а хиба що найбільше могла подати до него причину якась месть особиста. Небавком однак убийство се показало ся в зовсїм иншім сьвітлї а підозрінє впало на капітана Ґебена, котрого остаточно й арештовано. Траґічна ся подія представляє ся тепер як слїдує:

Майор Шенебек мешкав в домі положенім майже в самій середині міста коло старосьвіт-

---

бока. Нараз зачепив я ногою о щось твердого і в однїй хвили спер ся. По короткім часї набрав я відваги подивити ся, що то єсть. Камінь, не камінь; гиляка не гиляка; корч, не корч. Нї, то моя люлька вистає із ляви, з котрою застигла і в нею стверділа. Моя люлька, моя люба люлька уратувала менї житє. — Тимчасом тамті другі спустили ужиско, щоби мене витягнути. Я підіймив люльку і урадуваний дав ся витягнути.

Тут перебив я мому приятелеви: А преці люлька затвердла в ляві! Як же ти міг єї підоймити?

— То я, бачиш, так сильно потрутив єї ногою, коли об ню зачепив ся, що аж єї зрушив!

Тим і замкнув він менї рот.

— Треба би богато говорити — відозвав ся він знову — як би я хотїв розповісти тобі всї мої пригоди з люлькою. В Буенос Айрес напали на мене одного разу розбишаки. Все менї забрали, що я лиш мав: палицю, одінє, ніж, капелюх, лиш мою люльку менї лишили.

В Ню Йорку переїхав мене електричний трамвай. Зломило менї ліву руку і три ребра, але моїй люльцї не стало ся нїчого. — Підчас ловлї тюленів на Північнім мори поцїлила мене куля одного стрільця, що не умів добре стріляти, в ліве лице. Лікар ствердив, що як би куля була посунула ся лиш о три центиметри дальше на право, була би без сумнїву поцїлила мою люльку. Я за тих десять літ розбив ся вісїм разів на мори. Шість разів виратував я сам при тім мою люльку; раз мало я вже не утопив ся, але мене витягнули з люлькою в зубах а раз віддали менї єї на конзуляті в Галіфаксї. Наш корабель розбив ся був недалеко Галїфаксу, а коли нас виратувано, трудно було задля великої бурі вернути назад на корабель. До двох днїв вітер і филї рознесли корабель. Одинокі слїди, які знайдено в тім місци, де корабель розбив ся, були обруч ратунковий і моя люлька і їх зложено в конзуляті. — Можеш собі тепер подумати, як дорогою була і єсть менї моя люлька. Але я, як сказано, не сумую, бо знаю на певно, що одного дня знайду мою люльку знову і що пахучий дим з неї буде одного дня знову повівати довкола моєї голови.

Ґерґард скінчив своє оповіданє. Небавком опісля убрав ся і пішов на беріг. Я мав варту і на жаль не міг з ним піти, бо під вечер рух на головних улицях в Сінґапорі єсть під кождим взглядом інтересний а я тодї его ще не знав. Отже я лишив ся на корабли і видів, як поволи заблисли тисячі сьвітил і ліхтарень та як ріжнобарвні лямпіони осьвітили темноту. Чаруючий вид для чужинця!

— — — — — — — — — — — — — —

В ночи около третої години прийшов Ґерґард досить запаморочений знов на корабель. Ледви виліз на гору. Коли мене побачив, кинув ся менї на шию і пробубонїв: Маю єї знову — маю єї знову!

Читатель мусить тут на хвильку відпочити, щоби міг опісля спокійно і з потрібним до того зрозумінєм вислухати нової події, яку судьба призначила була люльцї керманича.

Ґерґард розповідав дрожачим від зворушеня голосом, що зайшов був до якоїсь господи в пристанї, де був виставлений великий пажор-людоїд. Коло тої риби лежали виставлені річи, які знайшли ся в єї жолудку: три коробки з консервів, сокира, чобіт, кліщі, три ключі до відкручуваня шруб і — Ґерґардова люлька, его проста, красна люлька!

Моряк, звістно, любить курити люльку і нїколи не — бреше.

(Конець буде).

ского замку походячого ще з часів німецкого ордена лицарского. Дім той, положений серед городів і обведений ровами, стоїть сам один і має лиш один поверх. Майор Шенебек спав сам один на долині, підчас коли єго жінка і двоє дітий, 6-літний хлопець і 8-літна дівчинка, а також і вся служба мешкали на першім поверсї і там спали. Доходженя показали, що майор Шенебек хотів другого дня сьвят вибрати ся з якимсь товариством на польованє. Коли слуга хотів єго рано о 6 годині збудити, застав єго на пів убраного лежачого без житя на порозї своєї спальні з раною від кулї в голові. Коло застріленого лежав войсковий револьвер, котрий майор очевидно вхопив був в послїдній хвили, щоби може боронити ся. В тім револьвері були ще всї набої а рана в голові походила від кулї меншого каблїбру як при войскових револьверах. В сусїдній комнатї було вікно отворене а від него було видко слїди на снігу. Убийник, видко, влїз був крізь то вікно до помешканя майора і знов тим вікном вилїз. Здає ся, що майор Шенебек зачув якийсь шелест в сусїдній комнатї, убрав ся борзо як небудь, вхопив револьвер і хотів зайти до сусїдної комнати. Перед тим однак отворив убийник двері і стрілив до майора з близька, бо беріг рани на чолї був від пороху обсмалений і почорнїлий. Шенебек повалив ся не живий на землю а убийник втїк. Майор Шенебек мав бути людяним чоловіком і длятого зараз від першої хвилї нїхто не припускав, щоби тут грала якусь ролю месть особиста.

Загадочне се убийство звернуло увагу на капітана від артилериї Ґебена. В містї, іменно же в кругах войскових знали дуже добре, що майор Шенебек жиє не найлїпше з жінкою, що лише про людске око та іза дітий мешкає з нею в однїм домі, але все-таки зовсїм окремо. Знали також, що капітан Ґебен жиє у великій дружбі з майоровою а навіть командант полку звертав увагу Ґебена на то, що то не яло ся, щоби неженатий офіцир заходив до помешканя свого женатого товариша, коли єго нема дома. Але й відносини межи Шенебеком а Ґебеном були дуже дружнї. Майор часто запрошував капітана до себе і ходив з ним на польованя. Такі і тим подібні вісти ходили вже від давна по містї і власти войскові не мали остаточно нїякого виходу як лиш арештувати Ґебена. Щоби не робити великого скандалу, наложено на Ґебена спершу домовий арешт, але пізнїйше, коли він, не зважаючи на то розпорядженє войскової власти, виходив з дому, замкнено єго справдї до арешту. Причиною арештованя мала однак по правдї бути тота обставина, що при ревізиї знайдено лист, який він писав до жінки майора, а котрий насував у великій мірі підозрінє, що Ґеден дїлав в порозуміню з жінкою майора. Се підозрінє укріпила ще більше й тота обставина, що Ґеден зараз по відкритю трупа подав о урльоп а майорова хотїла ніби то поїхати до своєї матери. Суд военний відмовив однак капітанови урльопу а майоровій переказав, що для неї було би лїпше, як би не виїзджала з міста. Опісля віддано майорову і дїти під надзор рітмайстра Ґреца.

Дня 29. грудня відбув ся похорон майора з великою парадою. Домовину, украшену цьвітами, несло вісьмох підофіцирів а за домовиною ішли два братя погибшого і єго шурин; жінки і дітий не було на похоронї. Слїдство в справі вело ся енерґічно дальше. Капітан Ґебен випирав ся всего, аж остаточно — як донесли вчерашні телеґрами — признав ся, що застрілив майора Шенебека. Чи і о скілько винувата в тім убийстві жінка майора, викаже дальше слїдство.

† **Померли:** о. Денис Жуковский, монах Чина св. Василия Вел., парох в Олїеві, львівскої архиепархиї, упокоїв ся дня 21. грудня в 60. році житя, а в 32-ім році сьвященьства. — О. Софрон Поляньский, парох в Тиличи, мушиньского деканата, радник еписк. консисториї в Перемишли, упокоїв ся дня 27. грудня в 88. році житя, а в 64-ім році сьвященьства. — Василь Макаревич, емер. народний учитель в селї Карлові коло Снятина, яке своєю просьвітною працею довів до гарного стану, упокоїв ся у Львові дня 26. грудня в 80-ім році житя.

Телеґрами.

Краків 2 січня. При нинїшнім тягненю льосів краківских головна виграна 50.000 кор. припала на льос ч. 56.364. а виграна 6000 кор. на ч. 11.365. По 1200 кор. виграли ч. 34.766, 61.140, 38.091 і 39.043.

Відень 2 січня. О 6 год. вечером відбув ся вчера вечером у Цїсаря родинний обід, в котрім взяли участь Архікн. Франц Фердинанд з женою і всї перебуваючі у Відни Архікнязї і Архікнягинї.

Бересть Литовск. 2 січня. Внаслїдок стовку двох поїздів товарових на стациї Кримно розбило ся 30 ваґонів. Поїзди особові приїздять зі значним опізненем.

Мадрид 2 січня. В Барцельонї заведено стан виїмковий.

Тифліс 2 січня. На лїнії закавказкій вискочив в ночи із шин поїзд почтовий, один урядник і пять инших осіб єсть зранених.

Теґеран 2 січня. Всї мінїстри з'явили ся на засїданю парляменту з нагоди відповіди на інтерпеляцию в справі укараня осіб, котрі викликали послїдні розрухи. Інтерпеляция тота наступила на основі порозуміня парляменту з шахом. Мінїстер війни і ґубернатор Теґерану кн. Саляр-ес-Салтанех прирекли укаранє виноватих. Будинок парляменту стеріг відділ збройної мілїциї під командою ґенерала.

Франкфурт 2 січня. До „Frankf. Ztg.“ доносять з Одеси: В бесарабскій ґуберниї вибухли поважні розрухи, викликані послїдним окружником мінїстра справ внутрішних в справі безпроволочного стяганя податків. Прийшло до кровавої бійки межи полїциєю а селянами, при чім убито 11 полїцаїв і селян а богато зранено.

Льондон 2 січня. До „Morning Post“ доносять з Вашінґтону, що вислано на Філїпіни материяли военні, призначені до скріпленя оборони порту Манїлї.

Чікаґо 2 січня. Для Товариства електричної зелїзницї в Мільвокі, котре репрезентує капітал звиш 30 мілїонів долярів, установили власти урядового адмінїстратора.

НАДІСЛАНЕ.

— **РУСКІ ДИКТАТИ** для народних шкіл і до приватної науки. На підставі правописних правил зладив і методичними вказівками доповнив Йосиф Танчаковский, учитель школи ім. Шашкевича у Львові. Цїна примірника 70 сотиків. „Диктати“ можна дістати майже у всїх книгарнях у Львові, в книгарнях в Бережанах, Коломиї, Перемишли, Н. Санчи, Станиславові, Тернополи і в Чернївцях, а також у автора, котрий висилає „Диктати“ під опаскою (5 сотиків).

Курс львівский.

Дня 2-го січня 1908.	Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.		
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	560·—	570·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	95 —	105·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	556·—	561·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	400·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 5% преміов.	109·60	110·30
Банку гіпот 4½%	99·—	99·70
4½% листи застав. Банку краєв.	100·—	100·70
4% листи застав. Банку краєв. .	94·30	95·—
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 41½ лїт.	96·—	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.	94·10	94·80
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	97·70	98·40
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.	—·—	—·—
„ „ „ „ 4½% . .	99·50	100·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	93·—	93·70
Позичка краєв. в 1873 р. по 6%	—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	95·—	95·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·—	94·70
IV. Льоси.		
Міста Кракова	96·—	105·—
Австрийскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	48·75	50·75
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский) . .	26·25	28·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр. (Курс віденьский) . .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор. (Курс віденьский) . .	66·—	70·—
Базиліка 10 кор. (Курс віденьский) . .	20·85	22·85
Joszif 4 кор. (Курс віденьский) . .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденьский) . .	9·50	11·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·38	11·43
Рубель паперовий	2·53	2·56
100 марок нїмецких	117·40	117·80
Доляр американьский	4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Криховецкий.

З друкарні В. Ловиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).